

Arrest

nr. 116 153 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt voor eerste verzoeker S.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste asielaanvraag in op 14 september 2011 waarbij u het volgende verklaarde:

U, S.(...) A.(...), bent een vierendertigjarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U groeide op in het dorp Galian in het district Ghorband in de provincie Parwan. U woonde daar met uw moeder, twee broers en twee zussen. Uw vader stierf in 1361 (Afghaanse kalender, 1982), toen u vier jaar was, door de ontploffing van een berm bom. Eén van uw zussen woont met haar echtgenoot in Kaboel. U ging naar school tot de vijfde klas en volgde daarnaast ook een cursus Engels en Taekwondo. Na de dood van uw grootvader werkte u samen met uw broers in een voedingswinkel. Later ging u drie jaar in de leer bij een kleermaker om dit beroep onder de knie te krijgen. In 1380 (2001), toen u drieëntwintig jaar oud was, verhuisde u naar Kaboel, naar de wijk Karte Ghawsuddin, om daar als kleermaker te werken. U had er

een winkel op de markt van Kampani. Na uw verhuis naar Kaboel bent u nooit meer naar Parwan teruggekeerd. In uw winkel leerde u uw huidige echtgenote S.(...) K.(...) (OV 6876899) kennen. Jullie huwden in hut 1381 (februari-maart 2003) door middel van een religieuze ceremonie.

Uw problemen vloeien voort uit het huwelijk met uw echtgenote. Toen zij in jawza 1381 (mei-juni 2002) samen met haar moeder naar uw winkel kwam, bent u verliefd op haar geworden. Toen u haar dit door middel van een heimelijke boodschap liet weten, bleek dat uw gevoelens beantwoord werden. Jullie zagen elkaar meerdere keren in het geheim in de periode dat zij vijftien dagen bij haar tante in Kaboel logeerde. Uw moeder vroeg haar hand, maar kreeg geen toestemming van haar ouders. Zij verloofde zich daarop met een Pashtounse man die door haar ouders werd uitkozen. Uw vrouw wilde dit niet en besloot weg te lopen om zich bij u in Kaboel te voegen. Diezelfde dag bracht u uw zus op de hoogte en werd een religieuze plechtigheid georganiseerd om jullie in de echt te verbinden. Uit vrees voor haar familie, die in het district Paghman in de provincie Kaboel woont, droeg uw echtgenote steeds een boerka wanneer zij zich buiten het huis verplaatste. In de ramadanmaand van 2010 (11 augustus – 9 september 2010) op 26 assad (17 augustus), een drietal maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan, ging u met uw gezin naar de markt. Vanwege de warmte en het vasten, werd uw vrouw onwel waardoor ze even haar boerka optilde. Op dat moment zag ze haar neef die jullie richting uitkwam en slechte dingen over uw vrouw zei. U gaf hem een aantal klappen en keerde dan terug naar huis. U durfde niet meer naar de winkel te gaan. De volgende dag werd u gebeld door een winkelier die u meldde dat de deur van uw winkel openstond. U was bang dat men in uw winkel was geweest om u daar te zoeken en dat men daar al uw identiteitsdocumenten zou gevonden hebben. Op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) hebben jullie Afghanistan verlaten. U arriveerde samen met uw echtgenote in België op 13 september 2011 waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van uw echtgenote vanwege jullie onwettelijk huwelijk. Op 10 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geoordeeld werd dat uw asielmotieven ongegrond waren. Deze beslissing werd u betekend op 14 mei 2012. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 88 489 van 28 september 2012.

U diende een tweede asielaanvraag in op 30 oktober 2012.

In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongegrond worden beschouwd. Daarnaast zijn de verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag, die betrekking hebben op de problemen die reeds bij uw eerste asielaanvraag werden beoordeeld, ongeloofwaardig.

U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat u uw schoonbroer L.(...) na de ontvangst van uw weigeringsbeslissing vroeg een bezoek te brengen aan E.(...), een winkelier in de wijk Kampani in Kaboel en dat deze uw schoonbroer ervan op de hoogte bracht dat de politie twee jaar geleden langs is geweest met een oproepingsbrief die aan u was gericht. Twee maanden na zijn bezoek aan E.(...), werd L.(...) gearresteerd door de politie vanwege een klacht die werd ingediend door uw schoonvader omdat deze door L.(...) gesprek met E.(...) wist dat uw schoonbroer nog contact heeft met u. Twee maanden na zijn arrestatie werd uw schoonbroer L.(...) veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf omdat hij u en uw echtgenote hielp Afghanistan te ontvluchten. Ook u en uw echtgenote zullen worden veroordeeld bij terugkeer naar Afghanistan omdat jullie beschuldigd werden van overspel. Daarnaast verklaart uw echtgenote dat zij eronder leed dat haar vader bij hun terugkeer naar Afghanistan toen zij vijftien jaar oud was strenger en conservatiever werd en dat zij niet dezelfde mogelijkheden meer had als in Iran waar ze werd geboren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten voor: 22 foto's, certificaat van de Afghaanse Taekwondo Federatie, de taskara's van u, uw echtgenote en de kinderen, een internationaal paspoort, twee enveloppes waarin deze documenten verstuurd werden, een document van het English Language Department en een schoolrapport van uw zoon. Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer, namelijk twee vonnissen van de rechtbank, een brief van uw schoonvader gericht aan de directie verhoor en criminaliteit van het Openbaar Ministerie, twee oproepingsbrieven van de politie van de tiende zone, een verslag dat door het Openbaar Ministerie werd overgemaakt aan de politie van de tiende zone, drie enveloppes, artikels over de algemene situatie in Afghanistan, een veroordeling door de rechtbank, een document bestemd voor de gevangenis van Pul-e-Charkhi, artikels die verwijzen naar de strenge veroordeling van vrouwen die beschuldigd worden van moral crimes in Afghanistan en een nota die door het BCHV wordt voorgelegd over de behandeling van asielaanvragen door vrouwen (UNHCR).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 10 mei 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongegrond waren. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 28 september 2012.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u uw huidig asielrelaas verder bouwt op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en die door het CGVS als ongegrond werd bevonden. Verder wordt geoordeeld dat de verklaringen die u aflegt in het kader van uw tweede asielaanvraag niet geloofwaardig zijn.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de geloofwaardigheid van uw huidig asielrelaas omwille van volgende redenen.

Zo is het opmerkelijk dat uw schoonbroer L.(...) pas nadat uw eerste asielaanvraag door respectievelijk het CGVS en de RvV geweigerd werd, ging informeren naar de situatie in de buurt van uw winkel en op die manier te horen kreeg dat de politie naar u opzoek was (CGVS 5 juni 2013 pp.3,4). De eerste oproepingsbrief van de politie vermeldt de datum 30 assad 1389 (Afghaanse kalender, 21 augustus 2010) (zie document 6a in de blauwe map die werd toegevoegd in het administratieve dossier) en dateert van de periode dat u nog in Afghanistan verbleef (CGVS 5 juni 2013 p.4). Dat u gedurende twee jaar niets wist over de evolutie van uw problemen en pas na uw weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag inlichtingen vraagt aan uw schoonbroer om informatie te verzamelen over de huidige situatie, is weinig overtuigend.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat de eerste oproepingsbrief van de politie, zoals eerder werd vermeld, reeds werd afgeleverd aan de buurman van uw winkel op 30 assad 1389 (21 augustus 2010) en dat u op dat moment nog in uw huis in Afghanistan verbleef (CGVS 5 juni 2013 p.4). Aangezien u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw identiteitsdocumenten uit uw winkel werden ontvreemd waardoor uw identiteit en adres kon achterhaald worden (CGVS 6 februari 2012 pp.23,24,25), is het weinig aannemelijk dat de politie een oproeping zou achterlaten bij een winkelier en zich niet naar uw huis zou begeven.

Daarnaast bleek uit uw verklaringen bij de eerste asielaanvraag dat u geen weet had van concrete pogingen van uw schoonfamilie om uw echtgenote te zoeken gedurende de zevende jaren nadat zij haar thuis was ontvlucht (CGVS 6 februari 2012 p.27; CGVS S.(...) K.(...) 6 februari 2012 p.13). In deze context is het weinig aannemelijk dat uw schoonvader wel klachten indiende bij de politie om uw schoonbroer L.(...) te laten arresteren omdat hij nog contact met u hield (CGVS 5 juni 2013 p.5). Bovendien verklaart u dat uw schoonbroer L.(...) gearresteerd en veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf omdat hij jullie hulp heeft geboden en dat u en uw echtgenote veroordeeld werden vanwege overspel (CGVS 5 juni 2013 p.6). U weet echter niet welke straf jullie boven het hoofd hing (CGVS 5 juni 2013 p.6) en u verklaart niet te weten of er al een uitspraak werd gedaan over jullie zaak (CGVS 5 juni 2013 p.7). Wat betreft de strafmaat geeft u aan dat er geen straf werd bekendgemaakt maar dat u vermoedt dat het om een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar en zelfs meer dan tien jaar zal gaan (CGVS 5 juni 2013 pp.6,7). Indien er een rechtszaak tegen u en uw echtgenote aan de gang zou zijn waarbij uw schoonbroer reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar, is het niet geloofwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van de stand van zaken in het proces en van de straf die u en uw echtgenote boven het hoofd hangt.

Wat betreft de verklaringen van uw echtgenote over haar vrees ten opzichte van haar vader vanwege haar heimelijk huwelijk met u en haar zevenjarig geheim verblijf in Kaboel, dient te worden opgemerkt dat deze vrees niet gegronde is omdat jullie verklaringen over deze situatie ongeloofwaardig werden bevonden. Het loutere feit dat haar vader sinds de terugkeer van Iran naar Afghanistan een conservatievere houding aannam en dat zij te lijden had onder het feit dat vrouwen in Afghanistan minder mogelijkheden hebben dan in Iran, wordt niet zwaarwichtig genoeg bevonden om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In de medische attesten die door de psycholoog Pascale Discry werden opgesteld die u sinds 1 december 2011 consulteert, wordt verwezen naar de asielmotieven die u en uw echtgenote tijdens de eerste en de tweede asielaanvraag aanhaalden en die ongeloofwaardig werden bevonden (zie documenten 1a en 1b in de blauwe map die werd toegevoegd in het administratieve dossier).

Uit boven gestelde dient te worden geconcludeerd dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerder beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De klacht die uw schoonvader indiende bij het Openbaar Ministerie, de vonnissen van de rechtbank, de twee oproepingbrieven van de politie van de 10de zone van Kaboel en de documenten van het Openbaar Ministerie aan de gevangenis van Pul-e-Charkhi hebben slechts bewijswaarde indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De twee medische attesten die uw echtgenote voorlegt en die werden opgesteld door de psycholoog Pascale Discry, kunnen bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen. Zoals eerder werd vermeld wordt in deze medische attesten slechts verwezen naar de asielmotieven die u en uw echtgenote tijdens de twee asielaanvragen aanhaalden en die ongeloofwaardig werden bevonden. De drie enveloppes waarin de documenten werden opgestuurd zijn niet relevant. De door u neergelegde artikels verwijzen naar de strenge veroordeling van vrouwen die beschuldigd worden van moral crimes in Afghanistan. Het CGVS houdt deze informatie indachtig bij het nemen van een beslissing. Deze artikels hebben echter geen betrekking op uw eigen asielrelaas. De nota die door het BCHV wordt voorgelegd over de behandeling van asielaanvragen door vrouwen (UNHCR) en de parlementaire vraag van Katrin Jardin aan Didier Reynders (vicepremier en minister van buitenlandse zaken) betreffende het statuut van vrouwen in Afghanistan die werd voorgelegd door Meester Sylvie Micholt, worden eveneens indachtig gehouden bij het nemen van deze beslissing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Ghorband in de provincie Parwan, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U woonde daar immers van 1380 (2001) (CGVS p.9) tot uw vertrek uit Afghanistan op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) (Verklaring DVZ vraag 35). U werkte daar als kleermaker en had een winkel op de markt van Kampani. Uw ervaring als kleermaker en winkelhouder laat u toe uw activiteiten verder te zetten en voor een inkomen te zorgen. Verder verklaarde u dat uw zus en haar echtgenoot ook in Kaboel wonen (CGVS p.9). Zij waren aanwezig op jullie huwelijksplechtigheid (CGVS p.15) en jullie bleven contact houden (laatste keer was een vijftiental dagen voor uw gehoor bij het CGVS) (CGVS p.29). U en uw echtgenote beschikken met andere woorden over een sociaal netwerk in Kaboel. Daarnaast gingen u en uw echtgenote tot het 7de leerjaar naar school (CGVS p. 7; CGVS echtgenote p. 6) en spreken en schrijven jullie allebei zowel Dari als Pashtou (CGVSp. 8; CGVS echtgenote p.7) wat uw kansen op een goede integratie verhoogt. U volgde daarboven nog een cursus Engels (CGVS p.7). Er is dus geen enkele reden waarom jullie zich niet opnieuw in Kaboel zouden kunnen vestigen. Gezien de redenen die u in uw eerste asielaanvraag aangaf voor uw vrees aanhaalt ongegrond zijn en de verklaringen die u aflegt in het kader van uw tweede asielaanvraag ongeloofwaardig zijn, hoeft u uw schoonfamilie niet te vrezen (CGVS p. 30). Vanuit het kader van een asieldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen terugkeren.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een

analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt voor tweede verzoekster S.K. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste asielaanvraag in op 14 september 2011 waarbij u het volgende verklaarde:

U, S.(...) K.(...), bent een zesentwintigjarige soennitische Afghaanse van Pashtounse origine. U bent geboren in Teheran, Iran. In 1380 (Afghaanse kalender, 2001), toen u vijftien jaar oud was, keerde u met uw familie terug naar Afghanistan, naar het dorp Khatai in de provincie Paghman. U verloofde zich met A.(...) A.(...), een Pashtoun van rijke afkomst, onder druk van uw ouders. U had reeds kennis gemaakt met uw huidige echtgenoot S.(...) A.(...) (OV 6893914), wiens huwelijksaanzoek door uw familie werd geweigerd, en wilde de door uw ouders gekozen huwelijkskandidaat niet huwen. Een maand na de verloving, in de maand hut van het jaar 1381 (Afghaanse kalender, februari-maart 2003), vluchtte u naar Koboel waar u diezelfde avond uw huidige echtgenoot huwde. Tot jullie vertrek woonden jullie in de wijk Karte Ghawsuddin in de stad Koboel. Uw echtgenoot had een winkel op de markt van Kampani waar hij als kleermaker werkte. In Iran ging u naar school tot de vijfde klas. U spreekt en schrijft Dari en Pashtou.

Uw problemen vloeien voort uit het huwelijk met uw echtgenoot. Toen u in jawza 1381 (mei-juni 2002) samen met uw moeder naar zijn winkel kwam, werden jullie verliefd op elkaar. Jullie zagen elkaar meerdere keren in het geheim in de periode dat u vijftien dagen bij uw tante in Koboel logeerde. Zijn moeder vroeg om uw hand, maar kreeg geen toestemming van uw ouders. U verloofde zich daarop met een Pashtounse man die door uw ouders werd uitkozen. U wilde dit niet en besloot weg te lopen om zich bij uw huidige echtgenoot in Koboel te voegen. Diezelfde dag werd uw schoonzus op de hoogte gebracht van jullie plannen en werd een religieuze plechtigheid georganiseerd om jullie in de echt te verbinden. Uit vrees voor uw familie, die in het district Paghman in de provincie Koboel woont, droeg u steeds een boerka wanneer u zich buiten het huis verplaatste. In de ramadanmaand van 2010 (11 augustus – 9 september 2010) op 26 assad (17 augustus), een drietal maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan, ging u met uw gezin naar de markt. Vanwege de warmte en het vasten, werd u onwel waardoor u even uw boerka optilde. Op dat moment zag u uw neef die jullie richting uitkwam en u verwijten maakte. Uw echtgenoot gaf hem een aantal klappen en keerde dan terug naar huis.

Uw echtgenoot durfde niet meer naar de winkel te gaan. De volgende dag werd hij gebeld door een winkelier die hem meldde dat de deur van de winkel openstond. Hij was bang dat men in zijn winkel was geweest om hem daar te zoeken en dat men daar al zijn identiteitsdocumenten zou gevonden hebben. Op 26 april 1389 (17 november 2010) verlieten jullie Afghanistan. Jullie arriveerden in België op 13 september 2011 waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrezden jullie uw familie vanwege jullie onwettelijk huwelijk.

Op 10 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geoordeeld werd dat uw asielmotieven ongegrond waren. Deze beslissing werd u betekend op 14 mei 2012. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 88 489 van 28 september 2012.

U diende een tweede asielaanvraag in op 30 oktober 2012.

In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongegrond worden beschouwd. Daarnaast zijn de verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag, die betrekking hebben op de problemen die reeds bij uw eerste asielaanvraag werden beoordeeld, ongeloofwaardig.

U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat uw echtgenoot zijn schoonbroer (echtgenoot van de zus van uw echtgenoot) L.(...) na de ontvangst van uw weigeringsbeslissing vroeg een bezoek te brengen aan E.(...), een winkelier in de wijk Kampani in Kaboel en dat deze L.(...) ervan op de hoogte bracht dat de politie twee jaar geleden langs is geweest met een oproepingsbrief die aan uw echtgenoot was gericht. Twee maanden na zijn bezoek aan E.(...), werd L.(...) gearresteerd door de politie vanwege een klacht die werd ingediend door uw vader omdat deze door L.(...) gesprek met E.(...) wist dat de schoonbroer van uw echtgenoot nog contact heeft met jullie. Twee maanden na zijn arrestatie werd de schoonbroer van uw echtgenoot, L.(...), veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf omdat hij u en uw echtgenoot hielp Afghanistan te ontvluchten. Ook u en uw echtgenoot zullen worden veroordeeld bij terugkeer naar Afghanistan omdat jullie beschuldigd worden van overspel. Daarnaast verklaart u dat u eronder leed dat uw vader bij de terugkeer naar Afghanistan toen u vijftien jaar oud was strenger en conservatiever werd en dat u niet dezelfde mogelijkheden meer had als in Iran waar u werd geboren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten voor: 22 foto's, certificaat van uw echtgenoot van de Afghaanse Taekwondo Federatie, de taskara's van u, uw echtgenoot en de kinderen, een internationaal paspoort, twee enveloppes waarin deze documenten verstuurd werden, een document van uw echtgenoot van het English Language Department en een schoolrapport van uw zoon. Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer, namelijk twee vonnissen van de rechtbank, een brief van uw vader gericht aan de directie verhoor en criminaliteit van het Openbaar Ministerie, twee oproepingsbrieven van de politie van de tiende zone, een verslag dat door het Openbaar Ministerie werd overgemaakt aan de politie van de tiende zone, drie enveloppes, artikels over de algemene situatie in Afghanistan, een veroordeling door de rechtbank, een document bestemd voor de gevangenis van Pul-e-Charkhi, artikels die verwijzen naar de strenge veroordeling van vrouwen die beschuldigd worden van moral crimes in Afghanistan en een nota die door het BCHV wordt voorgelegd over de behandeling van asielaanvragen door vrouwen (UNHCR).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS integraal naar de motivering in de beslissing (zie hieronder) waarin aan uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd geweigerd. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 10 mei 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongegrond waren. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 28 september 2012.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u uw huidig asielaanvraag verder bouwt op uw initieel asielaanvraag, waar u aan vasthoudt, en die door het CGVS als ongegrond werd bevonden. Verder wordt geoordeeld dat de verklaringen die u aflegt in het kader van uw tweede asielaanvraag niet geloofwaardig zijn.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de geloofwaardigheid van uw huidig asielaanvraag omwille van volgende redenen.

Zo is het opmerkelijk dat uw schoonbroer L.(...) pas nadat uw eerste asielaanvraag door respectievelijk het CGVS en de RvV geweigerd werd, ging informeren naar de situatie in de buurt van uw winkel en op die manier te horen kreeg dat de politie naar u opzoek was (CGVS 5 juni 2013 pp.3,4). De eerste oproepingsbrief van de politie vermeldt de datum 30 assad 1389 (Afghaanse kalender, 21 augustus 2010) (zie document 6a in de blauwe map die werd toegevoegd in het administratieve dossier) en dateert van de periode dat u nog in Afghanistan verbleef (CGVS 5 juni 2013 p.4). Dat u gedurende twee jaar niets wist over de evolutie van uw problemen en pas na uw weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag inlichtingen vraagt aan uw schoonbroer om informatie te verzamelen over de huidige situatie, is weinig overtuigend.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat de eerste oproepingsbrief van de politie, zoals eerder werd vermeld, reeds werd afgeleverd aan de buurman van uw winkel op 30 assad 1389 (21 augustus 2010) en dat u op dat moment nog in uw huis in Afghanistan verbleef (CGVS 5 juni 2013 p.4). Aangezien u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw identiteitsdocumenten uit uw winkel werden ontvreemd waardoor uw identiteit en adres kon achterhaald worden (CGVS 6 februari 2012 pp.23,24,25), is het weinig aannemelijk dat de politie een oproeping zou achterlaten bij een winkelier en zich niet naar uw huis zou begeven.

Daarnaast bleek uit uw verklaringen bij de eerste asielaanvraag dat u geen weet had van concrete pogingen van uw schoonfamilie om uw echtgenote te zoeken gedurende de zevende jaren nadat zij haar thuis was ontvlucht (CGVS 6 februari 2012 p.27; CGVS S.(...) K.(...) 6 februari 2012 p.13). In deze context is het weinig aannemelijk dat uw schoonvader wel klachten indiende bij de politie om uw schoonbroer L.(...) te laten arresteren omdat hij nog contact met u hield (CGVS 5 juni 2013 p.5). Bovendien verklaart u dat uw schoonbroer L.(...) gearresteerd en veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf omdat hij jullie hulp heeft geboden en dat u en uw echtgenote veroordeeld werden vanwege overspel (CGVS 5 juni 2013 p.6). U weet echter niet welke straf jullie boven het hoofd hing (CGVS 5 juni 2013 p.6) en u verklaart niet te weten of er al een uitspraak werd gedaan over jullie zaak (CGVS 5 juni 2013 p.7). Wat betreft de strafmaat geeft u aan dat er geen straf werd bekendgemaakt maar dat u vermoedt dat het om een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar en zelfs meer dan tien jaar zal gaan (CGVS 5 juni 2013 pp.6,7). Indien er een rechtszaak tegen u en uw echtgenote aan de gang zou zijn waarbij uw schoonbroer reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar, is het niet geloofwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van de stand van zaken in het proces en van de straf die u en uw echtgenote boven het hoofd hangt.

Wat betreft de verklaringen van uw echtgenote over haar vrees ten opzichte van haar vader vanwege haar heimelijk huwelijk met u en haar zevenjarig geheim verblijf in Kaboel, dient te worden opgemerkt dat deze vrees niet gegrond is omdat jullie verklaringen over deze situatie ongeloofwaardig werden bevonden. Het loutere feit dat haar vader sinds de terugkeer van Iran naar Afghanistan een conservatievere houding aannam en dat zij te lijden had onder het feit dat vrouwen in Afghanistan minder mogelijkheden hebben dan in Iran, wordt niet zwaarwichtig genoeg bevonden om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In de medische attesten die door de psycholoog Pascale Discry werden opgesteld die u sinds 1 december 2011 consulteert, wordt verwezen naar de asielmotieven die u en uw echtgenote tijdens de eerste en de tweede asielaanvraag aanhaalden en die ongeloofwaardig werden bevonden (zie documenten 1a en 1b in de blauwe map die werd toegevoegd in het administratieve dossier).

Uit boven gestelde dient te worden geconcludeerd dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerder beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De klacht die uw schoonvader indiende bij het Openbaar Ministerie, de vonnissen van de rechtbank, de twee oproepingbrieven van de politie van de 10de zone van Kaboel en de documenten van het Openbaar Ministerie aan de gevangenis van Pul-e-Charkhi hebben slechts bewijswaarde indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De twee medische attesten die uw echtgenote voorlegt en die werden opgesteld door de psycholoog Pascale Discry, kunnen bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen. Zoals eerder werd vermeld wordt in deze medische attesten slechts verwezen naar de asielmotieven die u en uw echtgenote tijdens de twee asielaanvragen aanhaalden en die ongeloofwaardig werden bevonden. De drie enveloppes waarin de documenten werden opgestuurd zijn niet relevant. De door u neergelegde artikels verwijzen naar de strenge veroordeling van vrouwen die beschuldigd worden van moral crimes in Afghanistan. Het CGVS houdt deze informatie indachtig bij het nemen van een beslissing. Deze artikels hebben echter geen betrekking op uw eigen asielaanvraag. De nota die door het BCHV wordt voorgelegd over de behandeling van asielaanvragen door vrouwen (UNHCR) en de parlementaire vraag van Katrin Jardin aan Didier Reynders (vicepremier en minister van buitenlandse zaken) betreffende het statuut van vrouwen in Afghanistan die werd voorgelegd door Meester Sylvie Micholt, worden eveneens indachtig gehouden bij het nemen van deze beslissing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Ghorband in de provincie Parwan, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U woonde daar immers van 1380 (2001) (CGVS p.9) tot uw vertrek uit Afghanistan op 26 aqrab 1389 (17 november 2010) (Verklaring DVZ vraag 35). U werkte daar als kleermaker en had een winkel op de markt van Kampani. Uw ervaring als kleermaker en winkelhouder laat u toe uw activiteiten verder te zetten en voor een inkomen te zorgen. Verder verklaarde u dat uw zus en haar echtgenoot ook in Kaboel wonen (CGVS p.9). Zij waren aanwezig op jullie huwelijksplechtigheid (CGVS p.15) en jullie bleven contact houden (laatste keer was een vijftiental dagen voor uw gehoor bij het CGVS) (CGVS p.29). U en uw echtgenote beschikken met andere woorden over een sociaal netwerk in Kaboel. Daarnaast gingen u en uw echtgenote tot het 7de leerjaar naar school (CGVS p. 7; CGVS echtgenote p. 6) en spreken en schrijven jullie allebei zowel Dari als Pashtou (CGVSp. 8; CGVS echtgenote p.7) wat uw kansen op een goede integratie verhoogt. U volgde daarboven nog een cursus Engels (CGVS p.7). Er is dus geen enkele reden waarom jullie zich niet opnieuw in Kaboel zouden kunnen vestigen. Gezien de redenen die u in uw eerste asielaanvraag aangaf voor uw vrees aanhaalt ongegrond zijn en de verklaringen die u aflegt in het kader van uw tweede asielaanvraag ongeloofwaardig zijn, hoeft u uw schoonfamilie niet te vrezen (CGVS p. 30). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen terugkeren.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Toen verzoekers Afghanistan verlieten dachten ze in de eerste plaats aan hun eigen veiligheid. Gezien de problemen die ze hadden, was het ook gevaarlijk om iemand te vragen hen te helpen bij het verkrijgen van documenten. Toen ze een negatieve beslissing kregen hebben ze aangedrongen bij de schoonbroer van eerste verzoeker om informatie te bekomen. De vrees van verzoekers was niet ongegrond, want de schoonbroer werd gearresteerd en voor de rechtbank gebracht omdat hij hen hielp. De politie wist overigens niet waar verzoekers zich bevonden en ook de buurman van verzoekers wist niet waar zij verbleven. De politie kon uit de documenten die ze meenamen het adres niet halen en dat heeft eerste verzoeker ook nooit verklaard. De taskara van verzoeker lag thuis, maar daar staat sowieso geen adres op, alleen het dorp en district. Verzoeker heeft dan ook de oproeping niet zelf in handen gekregen en kwam dit pas te weten toen ze het land al hadden verlaten. Zoals in de klacht staat is de familie van tweede verzoekster haar al heel lang aan het zoeken, maar konden ze haar niet vinden. Door het 'ontmoeten' van haar schoonbroer hadden ze een slachtoffer waarop ze zich konden richten. Voordien wisten ze niet wie ze moesten aanklagen. Verzoekers hebben hiervan documenten neergelegd en dit feit wordt niet betwist door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers worden beschuldigd van overspel. Eerste verzoeker vermoedt dat hij nog niet is veroordeeld, maar hij weet het niet zeker en het is quasi onmogelijk voor verzoekers om dit te weten te komen. Tijdens hun eerste asielaanvraag waren verzoekers er niet in geslaagd om documenten neer te leggen en werd hun asielaanvraag bijgevolg ongeloofwaardig geacht. Nu hebben zij documenten kunnen voorleggen en vindt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ongeloofwaardig dat deze documenten nu pas worden voorgelegd. Verzoekers hebben steeds hetzelfde verklaard, zonder tegenstrijdigheden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoekers en het feit dat zij afkomstig zijn uit Afghanistan. Er wordt echter geen rekening gehouden met het profiel van tweede verzoekster. Zij is een Afghaanse vrouw die weggelopen is van thuis. Dit kan heel

verregaande vergeldingsacties van de familie met zich meebrengen. Dikwijls worden vrouwen vermoord of verminkt. Bovendien hebben verzoekers minderjarige kinderen. Vrouwen die de gangbare sociale normen niet volgen lopen gevaar en kunnen niet rekenen op gerechtelijke steun. Dit wordt bevestigd in het arrest N. v. Sweden van het EHRM van 20 juli 2010. De zaak betrof een hoogopgeleide vrouw die steniging vreesde na de scheiding van haar echtgenoot en waarin aangehaald wordt dat Afghaanse vrouwen met een minder conservatieve levensstijl nog steeds beschouwd en aanzien worden als vrouwen die sociale en religieuze normen overschrijden en het risico lopen om blootgesteld te worden aan huiselijk geweld, stigmatisering en eremoord. Tweede verzoekster behoort duidelijk tot deze groep aangezien ze al een tijdje in Europa verblijft. Uit de statistieken blijkt dat de misdaden tegen vrouwen in 2013 nog gestegen zijn ten overstaan van voorgaande jaren. Het is duidelijk dat vrouwen nergens bescherming kunnen vinden. Gerechtelijke instanties sturen vrouwen terug naar de familie en vrouwen zitten in een heel zwakke positie aangezien ze bijna geen opleiding genieten en geen toegang hebben tot informatie. Bovendien hebben verzoekers twee minderjarige kinderen. Het terugsturen van kinderen naar een land als Afghanistan is catastrofaal voor hun verdere ontwikkeling. Het terugsturen van verzoekers is een evidente schending van de rechten en de waardigheid van het kind.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Op heden is de veiligheidssituatie in Kabul nog altijd alles behalve veilig te noemen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zijn zij wel het slachtoffer ervan. In de provincie Kabul zijn er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten en de veiligheidssituatie kan allerminst stabiel genoemd worden. De Taliban schrikt er niet voor terug de VN aan te vallen en zelfs de veilig geachte internationale luchthaven werd onder vuur genomen. Tevens is het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapende conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de realiteit.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, een rapport van de UN Office of the High Commissioner for Human Rights, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, het arrest N. v. Sweden van het EHRM, twee rapporten van Human Rights Watch, een rapport van de UN Human Rights Council, een rapport van UNAMA, een rapport van de UN High Commissioner for Refugees en een aantal persartikelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker per brief van 5 november 2013 een aanvullende nota neerlegt met nieuwe elementen. Bij deze nota voegt verzoeker de volgende documenten: een document aangaande de veroordeling van verzoekers, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013, een rapport van UNHCR en een aantal persartikelen.

Ter terechtzitting d.d. 8 november 2013 legt verzoeker een aanvullende nota neer met de vertaling van het document aangaande de veroordeling van verzoekers.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoekers geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers zich steunen op dezelfde feiten die in het kader van hun eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2012 niet geloofwaardig werden geacht (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 3). Deze beslissing werd door de Raad bevestigd op 28 september 2012 in arrest nr. 88 489. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214 704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers gedurende twee jaar niets zouden hebben geweten omtrent de evolutie van hun problemen en zich pas na de weigeringsbeslissing van hun eerste asielaanvraag zouden hebben geïnformeerd (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 3 en 4). De eerste oproepingsbrief van de politie zou immers nog dateren van de periode dat verzoekers nog in Afghanistan verbleven (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 4). De vaststelling dat verzoekers gedurende al die tijd geen actie hebben ondernomen om informatie te bekomen omtrent de evolutie van hun problemen en zich pas na een weigeringsbeslissing in het kader van hun eerste asielaanvraag zouden hebben geïnformeerd, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoekers verklaarden geen weet te hebben van concrete pogingen van de schoonfamilie om tweede verzoekster te zoeken gedurende de zeven jaar nadat zij het huis was ontvlucht (eerste asielaanvraag, stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 27 en stuk 7, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 13), maar dat de schoonvader van verzoeker vervolgens wel klacht zou

indienen tegen de schoonbroer van verzoeker omdat hij nog contact met hem hield (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 5). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat de familie voordien niet wist wie ze moesten aanklagen en dat ze door de ontmoeting met de schoonbroer een slachtoffer hadden, stelt de Raad vast dat de moeder van eerste verzoeker nochtans de hand van tweede verzoekster is gaan vragen bij haar schoonfamilie, waardoor zij wel degelijk een aanknopingspunt hadden om tweede verzoekster te zoeken nadat zij zou zijn weggelopen (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 3), hetgeen eveneens verduidelijkt werd in het arrest nr. 88 489 van 28 september 2012 van de Raad. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoekers stellen dat zij veroordeeld werden vanwege overspel, maar niet weten welke straf hun boven het hoofd hangt (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6). Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart eerste verzoeker immers dat hij en zijn echtgenote veroordeeld werden voor overspel en noemt hij zelfs de naam van de rechter (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6 en 7). Even later stelt eerste verzoeker daarentegen dat hij niet weet of er al in een uitspraak is gedaan (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 7). Bovendien stellen verzoekers in onderhavig verzoekschrift dan weer dat zij beschuldigd worden van overspel, maar dat eerste verzoeker vermoedt dat hij nog niet veroordeeld is.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarnaast stelt de Raad vast dat het aan de aanvullende nota toegevoegde document aangaande de veroordeling van verzoekers een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoekers, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit het ter zake door

verzoekers bij de aanvullende nota neergelegde Guidelines van UNHCR en de persberichten blijkt dat de leefomstandigheden voor IDP's en terugkeerders niet gemakkelijk zijn. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar hun land van herkomst in deze situatie zullen terechtkomen.

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker een volwassen man is die al sinds 2001 in Kabul woont, tot het zevende jaar naar school ging, werkervaring heeft als kleermaker en winkelhouder en zowel Dari als Pashtou spreekt en een cursus Engels heeft gevolgd (eerste asielaanvraag, stuk 6, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 7, 8, en 9). Ook tweede verzoekster woont reeds sinds 2003 in Kabul, ging tot het zevende jaar naar school en spreekt Dari en Pashtou (eerste asielaanvraag, stuk 7, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5, 6 en 7). Bovendien woont de zus van verzoeker in Kabul (eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9 en 29). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

De door verwerende partij neergelegde nota van 31 oktober 2013, die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoekers de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoekers wezen hierbij op de slechte situatie voor Internal Displaced Persons in Kabul, die in dit document wordt bevestigd, en stellen dat zij zich in een gelijke positie als Internal Displaced Persons zullen bevinden bij een terugkeer naar Kabul. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar hun land van herkomst in deze situatie zullen terechtkomen. Verzoekers brengen dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

De UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan van december 2010 en augustus 2013, het rapport van de UN Office of the High Commissioner for Human Rights, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan en het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en de overige persberichten die verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift en aanvullende nota hebben toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoekers aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie verstrekt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Wat betreft haar beweerde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade door het profiel van tweede verzoekster als terugkerende vrouw, erkent de Raad dat uit het ter zake door verzoekers neergelegde UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, rapporten van Human Rights Watch, rapport van UNAMA, rapport van Human Rights Council en rapport van de UN High Commissioner for Refugees blijkt dat vrouwen die de gangbare sociale normen niet volgen gevaar lopen en niet kunnen rekenen op gerechtelijke steun. Gelet op het feit dat het asielaanvraag van verzoekers hierboven ongeloofwaardig werd geacht, kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van verzoekster als van thuis weggelopen Afghaanse vrouw. Bijgevolg toont tweede verzoekster geenszins aan dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt. Ook wat betreft het arrest *N. vs. Zweden* van 20 juli 2010 van het EHRM tenslotte, toont verzoekster niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Deze zaak betreft immers een Afghaanse vrouw die al ettelijke jaren in Zweden woonde, die een vergeefse poging had ondernomen om van haar echtgenoot te scheiden en om deze reden door haar familie in Afghanistan werd verstoten terwijl zij bovendien in Zweden een buitenhuwelijkse relatie had. Op grond van deze cumulatieve elementen oordeelde het Hof dat gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak (eigen onderlijning) verzoekster, in geval van een deportatie naar Zweden, zou onderworpen worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM uitgaande van haar echtgenoot, haar schoonfamilie, haar eigen familie en de Afghaanse maatschappij gelet op de Afghaanse context waar: "(...) *women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender roles ascribed to them by society, tradition and even the legal system.*" (EHRM, *N. vs. Zweden*, 20 juli 2010, 23505/09). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoekster tot deze groep behoort omdat ze al een tijdje in Europa verblijft, stelt de Raad vast dat verzoekers in België toekwamen op 13 september 2011, hetgeen op zich niet aantoonde dat verzoekster actueel "verwesterd" is, laat staan dat zij bij terugkeer door haar omgeving als dusdanig zou worden gepercipieerd.

2.10. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat zij twee minderjarige kinderen hebben en dat het terugsturen van kinderen naar een land als Afghanistan catastrofaal is voor hun verdere ontwikkeling, stelt de Raad vast dat verzoekers hierbij slechts verwijzen naar informatie van algemene aard uit het tijdschrift *Knack*. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient echter *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Overigens merkt de Raad op dat dit niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te

nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.12. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF